

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

ROTADE OCH GRUNDADE I KÄRLEKEN

Efesierbrevet 3:17 • Predikan G8B 2020-10-04 (Frälsis) • Johnny Lithell

INLEDNING

Förra gången vi läste Efesierbrevet tillsammans i den här predikoserien var den 22 mars, för lite drygt sex månader sedan. Det är mycket som har hänt sen dess – mycket som jag är tacksam för – men det är också väldigt roligt att få återkomma till Efesierbrevet.

Eftersom det har gått så lång tid och eftersom jag går så långsamt fram genom brevet för att försöka ta vara på så mycket som möjligt i texten så verkade det lite konstigt att bara fortsätta där jag slutade förra gången som om ingenting hade hänt. Vi är mitt uppe i ett sammanhang med begrepp som bygger på varandra och jag behöver kunna hänvisa bakåt och ha en känsla av att ni minns hyfsat vad jag menar. Därför tänkte jag ägna större delen av den här predikan åt att sammanfatta vad vi pratade om för ett halvår sedan när vi var mitt uppe i genomgången av den här fantastiska bönen av Paulus som vi har läst.

Jag delar alltså upp predikan i tre punkter. Den första punkten är klart längst och där sammanfattar jag vad vi redan har sett i bönen. Sedan i de två sista punkterna ger jag några kommentarer till vad Paulus menar när han ber att vi ska vara *grundade* i kärleken (punkt 2) och *rotade* i kärleken (punkt 3).

I. SAMMANFATTNING AV PAULUS BÖN

Så låt oss påminna oss om vad vi har sett så här långt i bönen. Det är en otroligt stor bön – orden räcker knappast till. Ordet ”otroligt” känns futtigt i sammanhanget när det handlar om att vi ska tillsammans med alla de heliga fatta den kärlek som är ofattbar och helt uppfyllas av all Guds fullhet. Det är så stora ord att det inte går att beskriva.

Bönen handlar om att alla de andliga sanningar som Paulus har radat upp i tre kapitel nu ska bli verklighet hos dessa församlingsmedlemmar. Han ber att Gud ska skapa en balans så att deras teoretiska kunskap motsvaras av en konkret verklighet. Att det inte bara ska finnas sanning i deras liv utan också en motsvarande Guds kraft som tar sig praktiska uttryck.

Han gör det genom den här fantastiska bönen, som faktiskt är en progression; den är en sekvens av fyra böner som hänger ihop med de grekiska orden ”så att”. Det innebär att det ena leder till det andra. Det börjar med att Paulus ber om *inre kraft* [**så att**] Kristus genom tron *ska bo i deras hjärtan*, [**så att**] de kan *fatta Kristi kärlek* som går långt bortom all kunskap [**så att**] de *blir helt uppfyllda av all Guds fullhet*. Allt detta kulminerar sedan i vers 21 som lyfter fram hur Gud blir förhålligad genom sin församling eftersom han verkar genom oss, långt större än vi någonsin kan be om eller tänka oss.

Den här bönen blir en övergång mellan de tre första kapitlen och de tre sista. Det låter kanske inte särskilt anmärkningsvärt, men om man tittar på vad som faktiskt står i de här kapitlen ser man att Paulus i den här övergången lägger i en helt annan växel. I de tre första kapitlen har han gett en massa lära; han har beskrivit frälsningen och församlingen på en nivå som är så hög nivå att det svindlar. Sedan, i de tre sista kapitlen blir han mycket mer praktisk och konkret och visar hur all denna lära tar sig i uttryck i det kristna livet – hur vi ska leva tillsammans i församlingen, hur vi ska tala med varandra, hur vi ska leva som gifta, hur barnen ska förhålla sig till sina föräldrar, hur vi ska förhålla oss till våra arbetsgivare och hur vi ska kämpa den andliga kampen.

Övergången från det teoretiska till det praktiska sker alltså i den här bönen. Om vi tänker att det kristna livet är som en bil är det som att Paulus i de första tre kapitlen gett en beskrivning av hur bilen hänger ihop; han har beskrivit cylindrarna och kraftöverföringen, styrningen och bromsarna. Men i den här bönen vädjar han till Fadern att vi nu ska få sätta oss i bilen och vrida om nyckeln; att vi inte bara ska känna till kraften, utan att vi ska få leva i den. Att den ska bli verksam i våra liv.

Vers 14-15

Om vi tittar i den fjortonde versen ser vi att Paulus börjar med ordet ”därför”.

Därför

Han skriver ganska ofta ”därför” eftersom han för resonemang med argument som bygger på varandra. Så när vi ser ”därför” i texten får vi lära oss att gå tillbaka och försöka förstå vad det handlar om. I just det här fallet är det lite speciellt eftersom vi tidigare har sett att verserna 2-13 i det här kapitlet är en parentes. Han börjar säga något i vers 1, men så är det som att han kommer på att han måste fylla på lite till för att förklara och sedan tar han upp tråden igen i vers 14. Så ordet ”därför” i vers 14 och vers 1 är samma ”därför”. Vi får alltså titta i vers 1 och fråga oss vad ”därför” i den versen hänvisar till.

Då hamnar vi i det andra kapitlets sista vers, vers 22. I det andra kapitlet har Paulus beskrivit vilka vi är som kristna. Han har talat om att vi som tidigare var döda nu har gjorts levande genom vår tro på Kristus. Att vi är Guds verk. Att vi är infogade i Guds församling; inte längre gäster och främlingar, utan byggstenar i ett tempel. Och så kommer vi till vers 22 där det står att vi i Kristus blir sammanbyggda till en boning åt Gud genom Anden.

Det är det Paulus hänvisar till när han säger ”därför” i vers 14. Vi som kristna är sammanbyggda i en församling, i en kropp, i en familj eller i ett tempel. Poängen med att säga att vi är ett heligt tempel är att *Gud själv bor mitt ibland oss*. Gud själv bor mitt ibland oss och därför ber Paulus att vi ska få kraft; att Kristus genom tron ska bo i våra hjärtan; att vi ska fatta Kristi kärlek som inte kan fattas och att vi helt ska uppfyllas av Guds oändliga fullhet.

Inför Fadern

Sedan fortsätter han: ”därför böjer jag mina knän inför *Fadern*...” Inför Fadern. Vi är vana vid att Gud kallas Fader i Nya testamentet, men även om vi är vana vid att se det betyder inte det att vi ser storheten i det.

I Lukasevangeliet 11:1 ber lärjungarna att Jesus ska lära dem att be. Han sa: ”när ni ber, ska ni säga: Far...”. Det första Jesus vill är att vi ska känna namnet Fader. Därför att Gud är hans

Fader, och den relation han alltid haft med Fadern delar han med oss. Det förändrar vårt sätt att tänka på bön.

Det är lätt att vi tänker på Gud utan Kristus. Allsmäktig Gud, alltings skapare och Herre. Men Jesus säger att vi ska säga "Fader". Det är så vi får relatera till honom. Det är ett privilegium som är ofattbart. Får jag rekommendera att när du vaknar imorgon, låt din första tanke vara "Fader." Han är vår älskade Fader! Dina böner är en ljuv rökelse för honom! Han gläds över att höra från dig! Han *vill* höra från dig.

Det här är helt annorlunda mot alla andra gudar som man kan tänkas be till. Vi kommer till alla andra gudar mot bakgrund av vad vi själva lyckats åstadkomma och vad vi själva kan berömma oss av. Men här får vi komma mot bakgrund av allt det obeskrivligt goda han redan har gjort för oss. Och vi får komma inte som tiggare eller som lönearbetare, utan som hans egna barn. Vi får komma till Fadern som Fader på grund av vad hans Son har åstadkommit. Och när vi förenas med Sonen genom tro får vi komma i *hans namn*! Det är alltså som att vi får komma inför Fadern som om vi hade levt det fullkomliga liv som Jesus levde i vårt ställe. Vi får njuta av samma barnskap som Jesus Kristus har åtnjutit i all evighet.

Reformatorn Jean Calvin säger att när vi ber är det som att vi ber genom Jesu egen mun. Fadern har alltid glatts över att höra bönen från sin Älskade Son. Och Jesus bjuder oss alltså att be i *hans namn*. Vi får komma inför Fadern *som honom*.

Böjer jag mina knän

Paulus säger också i vers 14: "därför *böjer jag mina knän* inför Fadern..."

Det är lite oväntat. Den vanliga judiska positionen när man ber är stående. När Jesus berättar liknelsen om farisén och tullindrivaren som kom till templet för att be så stod de båda upp. Vi har berättelsen om Mose som bad för den stora armén – han stod med armarna uppsträckta. Abraham stod och bad för Sodom (1 Mos 18:22).

Men så finns det också tillfällen då mönstret bryts. Det främsta tillfället är väl i Matt 26:39, då det står att Jesus föll på sitt ansikte inför Fadern i trädgården.

När Paulus säger att han böjer sina knän så finns det en intressant spänning i texten. Han böjer sina knän; det är något man gör inför en kung när man vill erkänna att kungen är suverän och har all auktoritet. Det är ett sätt att erkänna majestät och välde.

Dessutom har vi aspekten av brutenhet som det kommunicerar när vi böjer knä. När den skriftlärdre Esra kom till Gud för att bekänna folkets synder var han en bruten man. Han hade sett hur folket hade syndat så han rev sönder sina kläder och slet sitt hår och skägg och satt förstummad (Esra 9:3).

Jag tycker, som sagt, att det finns en intressant spänning i texten. Vi har ju sett att Paulus ber till Gud som Fader, det vill säga att han komma in i Guds närhet med ett barns visshet att hans Fader gläds över att lyssna till honom och vill ge honom allt gott. Och samtidigt böjer han knä, vilket inga barn gör inför sina fäder. Han tycks alltså hålla två tankar i huvudet samtidigt; både tanken på Gud som universums kung som sitter på härlighetens tron och hans egen litenhet i jämförelse, samtidigt som han kommer till Gud genom Kristus, och då som den Älskade Sonen som kommer till sin Fader av evighet.

Vers 16

Om vi fortsätter att titta i vers 16 ser vi att Paulus börjar själva bönen:

Efesierbrevet 3:16 (SFB-15)

«Jag ber att han i sin härlighets rikedom ska ge kraft och styrka [...]

Härlighets rikedom

Vi kan börja med att lägga märke till att han talar om Guds ”härlighets rikedom”. Det här är viktigt att se. Hela det kristna livet börjar här. Allt börjar med Gud. Och när Paulus ber att de kristna i Efesos ska få fatt på kraften så att det teoretiska kan omsättas i praktiken börjar naturligtvis han med Gud. Han kommer till Gud med utgångspunkt av vem Gud är. Gud är oändlig. Hos honom finns resurser som inte kan mätas. Han är fullkomlig. Att ställa frågan ”hur rik är Gud?” och försöka sätta en siffra blir helt meningslöst eftersom man inte kan sätta siffror på det oändliga. Han är bortom alla våra kategorier om rikedom.

Det är utifrån den här insikten Paulus ber. Han ber utifrån Guds härlighets rikedom. Han har talat om rikedom i alla Efesierbrevets kapitel hittills. I 1:7 talar Guds nåds rikedom. I vers 11 och 14 talar Paulus om att vi har ett arv från Gud. Sedan i kapitel 2 talar Paulus om Guds rikedom på nåd och barmhärtighet. Och i det tre kapitlet talar Paulus om Kristi ofattbara rikedom.

Allt det här, vad det än är, är vårt, vi som genom tron är födda på nytt och förenade med Kristus. Du minns vad Paulus sa i den tredje versen i Efesierbrevets första kapitel,

Efesierbrevet 1:3 (SFB-98)

«Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader, som i Kristus har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse,

All den himmelska världens andliga välsignelse! Det finns ingen gräns på rikedomen för den som är i Kristus.

Kraft och styrka

Så Paulus ber till Gud i ljuset av hans härlighets rikedom. Han kommer inte till Gud som om Gud vore en fattig förälder och ber om ett litet bidrag som han vet kommer att bli smärtsamt. Han kommer till sin Fader som han vet är oändlig i sin rikedom, en rikedom som han skänker alla dem som är förenade med Kristus.

Om vi sedan går vidare i texten ser vi att han ber att Gud ska ge *kraft* och *styrka*.

Det är värt att lägga märke till eftersom det kristna livet för Paulus inte handlar om att Gud en gång räddar dig från synden och förlåter dig synderna och sedan säger ”okej, nu har jag fixat den där förlåtelsen du behöver. Jag har räddat dig från fördömelse. Nu är det upp till dig att leva så att du inte behöver den igen.”

Nej, för Paulus handlar hela det kristna livet om att vara helt beroende av den helige Andes kraft. Det finns inte ett ögonblick i det kristna livet där du inte är helt och hållet beroende av Gud. Varje dag, varje andetag. Allt är en gåva från Gud.

Åt vår inre människa

Texten fortsätter,

Efesierbrevet 3:16 (SFB-15)

¹⁶Jag ber att han i sin härlighets rikedom ska ge kraft och styrka **åt er inre människa** genom sin Ande

Det är här det börjar om vi som kristna ska kunna omsätta Guds kraft i våra liv. Det är här det blir verklighet. Att Gud ger kraft åt vår inre människa.

Den inre människan är allt som inte är den yttre människan – allt som inte är skinn och hår och skelett och muskler. Den inre människan är din personlighet, karaktär, din vilja, dina känslor och ditt förnuft.

Paulus ber alltså att Gud ska ge kraft åt vår inre människa. Varför gör han det?

I en diskussion om vad som är rent eller orent säger Jesus,

Markusevangeliet 7:21-23 (SFB-15)

²¹Inifrån, från människornas hjärtan, kommer de onda tankarna: sexuell omoral, stöld, mord, ²²äktenskapsbrott, girighet, ondska, svek, orgier, avund, hädelse, högmod och dårskap. ²³Allt detta onda kommer inifrån och gör människan oren.

Bibeln tycks alltså inte alls hålla med om att det räcker med att söka inom oss själva. Tvärtom, det är därifrån allt detta onda kommer. Alla dessa tankar, alla dessa begär, alla dessa ord och handlingar.

Det här är anledningen till att Paulus ber om Guds kraft till vår inre människa. Därför att det är här kampen står. Vi kämpar mot världen, köttet och djävulen, och själva slagfältet är vår inre människa. Alla våra ord och tankar är en återspeglning av vad som finns i vårt hjärta.

Kampen är att kämpa mot synden. Men hur kämpar man den här kampen då? Svaret finns i texten. Paulus ber att Gud i sin härlighets rikedom ska ge kraft och styrka åt vår inre människa *genom sin Ande*. Här är kraftkällan. Här är nyckeln till att övervinna världen och köttet och djävulen.

Om vi vill att vår inre människa – det vill säga sätet för vårt förnuft, våra viljor, våra känslor – om vi vill att vår inre människa ska bära några som helst spår av ett förändrat liv; av Gud själv, så behöver vi den helige Andes kraft. Därför att i oss själva är vi bortvända från Gud. Om vi bara är utlämnade åt oss själva kommer vi bara att ge uttryck för den ondska som Jesus räknar upp.

Men hur kämpar man den här kampen då? Om det inte alls är i egen kraft man övervinner synden, utan genom den helige Andes kraft – finns det något vi själva kan göra? Hur går det till?

Svaret är förvånansvärt oandligt. Att bli uppfylld av Anden har väldigt lite med något särskilt känslotillstånd att göra. Det handlar snarare om att öva sig i livshållningar. Att öva sig i tron, hoppet och kärleken. Alla dessa är gåvor från Gud, men det finns väldigt mycket vi kan göra för att förvalta dem genom att öva oss i dem. Att arbeta in goda vanor i livet som hjälper oss att bryta de destruktiva mönster vi annars har så lätt att falla in i.

Att skapa vanor där vi umgås med Guds ord, att regelbundet träffas och läsa ordet tillsammans. Att regelbundet bekänna våra synder och be för varandra. Att använda sitt förstånd så att jag undviker att falla där jag frestas som mest; kanske sätta upp ett filter i min telefon som gör att någon jag känner kan se alla hemsidor jag besöker.

Vers 17

Vi går vidare till vers 17. Här kommer vi till bönens andra steg.

Efesierbrevet 3:16-17 (SFB-15)

¹⁶Jag ber att han i sin härlighets rikedom ska ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin Ande, ¹⁷[så] att Kristus genom tron ska **bo i era hjärtan** [...].

Här kommer alltså ett resultat av att Gud ger kraft åt vår inre människa, nämligen att Kristus genom tron ska bo i våra hjärtan. Vad betyder det? Paulus skriver ju till kristna församlingar. Menar han att de inte redan har Kristus i sina hjärtan?

Kristus bor i våra hjärtan

Nej, det menar han inte. När han säger ”bo” använder han en verbform av det grekiska ordet för hus – οἰκέω – och det skulle väl kunna översättas med ”husera” eller ”bo”. Men han har också satt på ett prefix på ordet så att det blir κατοικέω, och då intensifieras det. Men det är svårt att fånga i en översättning eftersom vårt språk inte fungerar så. Det blir mer att han *verkligen* bor där; han har slagit sig ner. Han trivs där.

Jag håller med om att det låter en smula flummigt att säga att Paulus ber att Gud ska ge vår inre människa kraft så att Jesus riktigt ska slå sig ner och trivas i våra hjärtan. Men tänk dig att du är kristen och så begår du en sexuell synd. Paulus kommenterar en sådan situation i 1 Korinthierbrevet 6 och säger att eftersom Kristus bor i er så förenar ni Kristus med en prostituerad. Här skulle man nog kunna säga att det uppstår en situation där Kristus inte trivs i ditt hjärta. Han finns där, men han bor inte bekvämt.

Jag gav en illustration som kom från en presbyteriansk pastor som hette Robert Munger som skrev en liten allegorisk berättelse utifrån den här versen. Där berättade han att Jesus gjorde sig hemmastadd i vårt hjärta. Han gick till hjärtats bibliotek där all kunskap fanns. Där rensade han ut dumheter och ondska och lata tänkesätt och dålig filosofi och ersatte det med Guds ord. Sedan gick han till hjärtats matsal där vår aptit finns. Där såg han att jag hungrade efter pengar och prestige och sexuell omoral. Men han renoverade matsalen och ställde fram mat som bygger upp istället för bryter ner. Och så fortsatte han genom hela hemmet: vardagsrummet, arbetsrummet och alla hemliga garderober.

Texten säger att den helige Ande renoverar hemmet så att det passar för Kristus att bo där. Paulus ber att vi ska få kraft genom den helige Ande *så att* Kristus genom tron ska bo i våra hjärtan. Anden gör plats och bär ut alla gammal bråte, i en sorts himmelsk husrenovering. Paulus säger i Galaterbrevet att han föder fram dem tills Kristus tagit gestalt i dem (Gal 4:19). Det här handlar om daglig omvändelse. Det här är kampen mot köttet, världen och djävulen. Paulus ber att Gud ur sin härlighets rikedom ska ge kraft och styrka åt vår inre människa så att Kristus genom tron kan bo i våra hjärtan.

Då har vi kommit igenom verserna 14 till halva vers 17. Vi har sett *varför* Paulus ber – för att vi är sammanbyggda i ett heligt tempel där Gud själv bor; vi har sett att han kommer inför Gud som Fader eftersom han genom tron är förenad med Kristus och därför får be i Kristi namn, genom Kristi mun; vi har sett att Paulus trots den intimitet det innebär att få kalla Gud Fader samtidigt böjer sina knän och erkänner Guds ofattbara storhet. Vi har sett att han ber utifrån Guds härlighets rikedom och att han ber om kraft och styrka till vår inre

människa, så att vi kan övervinna köttet, världen och djävulen SÅ ATT Kristus genom tron ska bo i våra hjärtan; så att vi blir mer lika honom.

II. GRUNDAD I KÄRLEKEN

Allt detta har vi tittat på tidigare. Men nu går vi vidare och tittar på resten av vers 17. Paulus ber att Gud ska ge kraft och styrka åt vår inre människa genom sin Ande så att Kristus genom tron ska bo i våra hjärtan *och att vi ska bli rotade och grundade i kärleken.*

Paulus tycks mena att det är en förutsättning för att vi ska komma vidare och lära känna Kristi kärlek och bli helt uppfyllda av all Guds fullhet. Men vi får inte undgå att se ordningen som Paulus beskriver: först tar Kristus genom tron sin boning i våra hjärtan och sedan blir vi rotade och grundade i kärleken. Det är alltså inte så att vi blir kärleksfulla och därför bor Kristus i våra hjärtan; det är tvärtom. Vi blir rotade i kärleken *för att* Kristus bor i våra hjärtan. Vi älskar honom för att han först älskat oss.

Vi får alltså två bilder, att vi ska bli *rotade* och att vi ska bli *grundade*. Den första bilden får oss att tänka på ett stort träd; en stor gammal ek med rötter som sträcker sig nästan lika djupt ner som eken är hög. Den andra bilden får oss att tänka på en byggnad. Det är ingen tvekan om att det finns stora likheter mellan de här bilderna; de ger en känsla av något djupt och starkt och permanent och orubbligt.

Men det finns också små olikheter. Det finns en anledning till att Paulus använder två ord och inte ett. Om han bara hade velat kommunicera att något är permanent och orubbligt skulle det ha räckt med att säga att de skulle bli grundade i kärleken. Men han säger också att de ska bli rotade. Han ger också bilden av ett träd. Det kommunicerar något som är levande och aktivt.

Det finns andra ställen där Paulus säger liknande saker. I Första Korinthierbrevet 3:9 säger han att församlingen är en Guds åker och en Guds byggnad och att han ser sig själv som en sorts bonddräng som planterar, men också som en byggmästare. Det verkar som att han inte tycker att den ena tanken räcker för att beskriva församlingen och det kristna livet. Det verkar vara på ett liknande sätt här: det räcker inte att säga grundad; han behöver också säga rotad.

Låt oss alltså fundera lite på de här två bilderna. Jag lägger upp det i två kortare punkter. Först tittar vi på den andra bilden, att vi ska bli *grundade* i kärleken.

Värdet av en grund som är ordentligt lagd

Den främsta lärdomen av den här bilden av en byggnad är hur viktigt det är att grunden är ordentligt lagd. I Första Korinthierbrevet kallar sig Paulus alltså för en byggmästare; en *kunnig* byggmästare (1 Kor 3:10). Han vet att om han ska bygga ett hus som ska stå över en livstid och längre än så behöver han ägna oerhörd uppmärksamhet till husets grund. Det kommer att ta tid och tålamod.

Ju större hus han vill bygga, desto viktigare är grunden. Om vi ska slå upp ett tält behöver vi inte lägga någon grund alls. Då kan vi bara välja en plats som är hyfsat jämn. Men ett tält kan inte stå i en livstid. Om man ska bygga en stor skyskrapa så kan man behöva gå 15 och upp till 85 meter djupt, beroende på hur marken ser ut och hur högt man vill bygga. Det kräver ett oerhört arbete med grunden.

Paulus ber att församlingen i Efesos ska kunna bli uppfyllda av all Guds fullhet. Det är ord som är så stora att de spränger alla gränser. Så stora hus finns inte. För att det ska vara möjligt behöver de ha en solid grund som inte liknar något annat. Det måste finnas en korrelation mellan grunden och byggnadens storlek.

Vad kan vi lära oss av det? Det finns inga genvägar i det andliga livet. Det är något som tar tid. Om vi finns i en hälsosam andlig miljö, det vill säga, i en hälsosam församling, kommer vi att mogna som kristna. Men det tar tid. Vi kommer att byggas upp i vår inre människa och vi kommer att övervinna synd efter synd, bara för att upptäcka att det dolde sig en större synd under den vi just trodde att vi besekrat.

Våra relationer baserade på kärlek

Det betyder också att våra relationer måste baseras på kärlek. De måste bygga på kärlek.

Vår relation till Gud måste bygga på kärlek. Även om det finns mängder av saker vi kan lära oss om Gud rent intellektuellt, vilket är fantastiskt, så måste det i grunden vara en kärleksrelation. Annars kommer vi aldrig att kunna bli uppfyllda av all Guds fullhet. När vi träder inför Gud gör vi det i Sonens namn och får i Andens kraft kalla honom ”Fader”. Det är ofattbart vackert. Han älskar oss som han älskar sin Enfödde Son av evighet. Gud är kärlek och Kristus är kärleken inkarnerad och genom tron på Kristus förs vi in i den eviga kärlek som flödar från Fadern och Sonen.

Han är inte en jultomte, även om han är goda gåvors givare. Han är inte vår chef, även om vi tillhör honom och han sänder oss i tjänst. Han är först och främst vår Fader.

Men det är inte bara vår relation till Gud som måste bygga på kärlek. Det gäller förstås också våra relationer till varandra. Det är omöjligt att se att vi skulle vara sammanfogade till ett heligt tempel där Gud tar sin boning utan att vi verkligen älskar varandra. När Gud för oss in i sin närhet genom vår tro på Kristus så för han oss också till varandra. Han kallar oss att älska honom av hela vårt hjärta och hela vår själ och hela vårt förstånd, *och* att älska varandra som oss själva.

En av djävulens sluga attacker mot oss är att försöka få oss att strunta i grunden för att istället rusa vidare och söka högre upplevelser. Men grunden är kärleken. Vi kan inte komma vidare i vårt kristna liv om vi inte älskar Gud och älskar varandra. Det finns inga genvägar.

III. ROTAD I KÄRLEKEN

Vi går vidare till den tredje punkten och funderar på vad Paulus kan mena med att vi ska bli *rotade* i kärleken. Här blir ju, som sagt, bilden mycket mer levande.

Kärlek är det kristna livets jordmån

Framför allt förmedlar det att kärleken är det kristna livets jordmån. Det är den jord ur vilken det kristna livet växer. Alla de vitaminer och mineraler vi behöver för att växa och mogna drar vi upp med våra rötter som letar sig djupt ner i kärleken. Vi drar upp dem ur kärleken, för dem upp i stammen och ut i grenarna som bär andens och omvändelsens frukter. Hela trädet är rotat i kärlek. Det är kärleken som bygger upp den kristne. Paulus säger i Romarbrevet 8:29,

Romarbrevet 8:29 (SFB-15)

²⁹Dem som han i förväg har känt som sina [det vill säga, hans församling] har han också förutbestämt till att formas efter hans Söns bild...

Gud har förutbestämt oss att formas till att bli mer lika Kristus. Kristus har visat oss kärleken. Han har förklarat Fadern för oss och han har gett sitt liv för oss så att vi genom tron på honom kan få syndernas förlåtelse och få iklädas hans rättfärdighet och tas upp i Faderns, Söns och Andens eviga glädje.

Kärlek kontra kunskap

Här är det värt att betona hur kärleken är helt överlägsen all kunskap vi kan tänkas ha. Det är kärlek snarare än kunskap som får oss att mogna som kristna. Ni minns att Paulus sa till församlingen i Korinth att, ”kunskapen gör oss uppblåsta, medan kärleken bygger upp”. Det är extra intressant när det kommer från den person som vid sidan av Kristus är den främste lärare som kyrkan någonsin känt.

Det går faktiskt att läsa hela Första Korinthierbrevet i ljuset av den versen i kapitel 8:1. Gång på gång kan vi se hur korinthierna har satt olika sorters kunskap på kärlekens plats. De skröt med sin stora kunskap och sina andliga gåvor, men de hade gått helt vilse. Det är i det ljuset som ”kärlekens lov” i det trettonde kapitlet är så förkrossande avslöjande, där Paulus säger att om han ”vet alla hemligheter och har all kunskap, och om [han] har all tro så att [han] kan flytta berg men inte har kärlek, så är [han] ingenting” (1 Kor 13:2).

Detsamma gäller förstås också oss om vi gör samma fel. Kärleken är myllan, det är där vi måste vara rotade och dra upp allt vi behöver för vår kristna mognad och växt. Och låt oss påminna oss än en gång, vänner: den kristna kunskapen är kunskapen om en person. Det är en kunskap om en person som leder till kärlek eftersom denna person är kärlek. Gud är kärlek och hans Son är kärlek förkroppsligad. Så att känna Gud och att känna Kristus är att känna kärleken, vilket oundvikligen leder oss att älska.

Vänner – varför kallar vi oss kristna? Varför tar vi del av brödet och viner när vi firar Herrens måltid? Varför tror vi att Kristus bar våra synder när han gav sitt liv för oss på korset? Anledningen till allt detta är att Gud älskade världen så, att han utgav sin Enfödde Son. Kärlek är det som motiverar Gud att rädda oss. Det är inte något i oss som plötsligt får honom att känna medlidande, nej, det är en kärlek som av evighet är en del av hans treeniga väsen. Men det är en kärlek som överflödar, som sträcker sig ut och också för oss upp; var och en som släpper allt sitt eget; som vänder om från sin synd och tror på Kristus som han har sänt.

AVSLUTNING

Så när vi tittar på Paulus bön för församlingen i Efesos är det vårt stora privilegium att dra lärdom: så här kan vi be för vår församling. Så här kan vi be för oss själva, och så här kan vi be för varandra. Vi har ett ansvar att be för varandra. I vår familj brukar vi be för alla församlingsmedlemmar varje dag, men vi som församling har en lista där vi varje dag ber för någon särskild. Idag råkar det vara min fru Anna som står på den listan. Imorgon är det min tur och i övermorgon är det Emanuel och därefter är det Emilie. Så när vi ber för varandra kan vi be med Paulus ord:

Älskade Fader, jag ber att du ska ge styrka och kraft åt hennes inre människa så att hon kan övervinna köttet, världen och djävulen. Hjälp henne att i Andens kraft kämpa mot synden i sitt liv så att Kristus kan bo i hennes hjärta och hon får bli rotad i kärleken; så att kärleken får

vara den mylla som hon växer i. Låt henne växa som kristen, låt henne hämta allt hon behöver ur kärleken, för, Fader, du är kärlek. Låt henne vara grundad i kärleken; låt hennes relationer få präglas av kärlek; låt hennes relation till dig, Fader, vibrera av tillitsfull kärlek. Och låt hennes relation till sin familj vara grundad i kärlek, låt hennes relation till sina bröder och systrar i församlingen vara grundad i kärlek och låt hennes relation till hennes kolleger och andra bekanta vara grundad i kärlek. Fader, låt henne se mer av din kärlek, dag för dag. Låt den få vara hennes livsluft. Låt henne få älska dig av hela sitt hjärta och hela sin själ och hela sitt förstånd och av all sin kraft, därför att du har älskat henne först och utgett din enfödde Son, din ende Son, den du älskar för din församling.